

บทคัดย่อ (ภาษาไทย)

ความรับผิดทางอาญาและบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 มีความแตกต่างจากความรับผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญาทั่วไป หากพิจารณาถึงเจตนารมณ์ในการกำหนดโทษแล้ว จะพบว่า วัตถุประสงค์ของคดีอาญาล้มละลาย มีการกำหนดโทษทางอาญา เพื่อต้องการที่จะป้องปรามทั้งฝ่ายเจ้าหนี้และลูกหนี้ มาตรการทางคดีอาญานี้เป็นเพียงแค่มาตรการเพื่อที่จะเอื้อให้มาตรการในทางแพ่งประสบความสำเร็จ จากการศึกษาวิจัยพบว่าเจ้าพนักงานมีผลต่อกระบวนการพิจารณาคดีในชั้นสอบสวนเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากคดีอาญาล้มละลายเป็นคดีอาญาแผ่นดิน แต่เนื่องจากกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลายมีเจตนารมณ์เพื่อดำเนินการใดๆ เพื่อให้กระบวนการขับเคลื่อนไปโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการจัดการสรรหารชำระหนี้ของบรรดาเจ้าหนี้ จึงมีการลงโทษโดยแบ่งความรับผิดออกเป็น 2 ประเภทคือความรับผิดทางอาญาที่มีลักษณะเหมือนกันกับความรับผิดในทางอาญาโดยทั่วไป อันเป็นความผิดต่อรัฐ และในขณะเดียวกัน ก็มีความรับผิดในส่วนของกฎหมายเทคนิคเพื่อควบคุมให้กระบวนการล้มละลายให้บรรลุวัตถุประสงค์ ดังนั้นเจ้าพนักงานที่ดำเนินการจึงสมควรเป็นบุคคลที่เชี่ยวชาญในกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลาย และขณะเดียวกันต้องเป็นบุคคลที่สามารถสอบสวนคดีอาญาทั่วไปอันเข้าลักษณะของความรับผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญาด้วย

คำสำคัญ: ล้มละลาย, ความรับผิดทางอาญา, อำนาจหน้าที่พนักงานสอบสวน เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์